

SVENSK MUSIKTIDNING

Nr 5.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 61 9.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 Mars 1899.

Expedition: Kungstengsgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspis 20 öre pr petitrad.

19:e Årg.

Algot Lange.

I dessa dagar har vårt land och dess hufvudstad återvunnit en svensk sångartist, som i flere år var en prydnad för vår kgl. operascen, hvilken han för femton år sedan utbytte mot den danska; — Algot Lange har nemligen med denna månads början tagit sin bostad här i Stockholm, der han nu ämnar verka såsom sånglärare. Tvifvelaktigt är, om han vidare kommer att beträda operascenen, som han lemnade för fyra år sedan, ehuru väl åldern ej utgör något hinder därför, alldenstund han ännu icke uppnått femtiotalet. Hans stora intresse för sånginformation efter den metod han nyligen framlagt i sin bok »Om sång» torde emellertid föranleda att han härefter hufvudsakligen, om ej uteslutande, ägnar sig åt denna verksamhet, möjligen någon gång låtande höra sig från konsertestraden, såsom han under senaste åren gjort efter sitt afskedstagande från scenen. Det är ej mer än sex år sedan Algot Lange hade egen konsert i Berlin, skördande rikt bifall, och för att lemna en karakteristik öfver Langes sångkonst anför vi här hvad Berl. Zeit.:s kritiker då yttrar om honom: »Hr Lange», säger han, »har öfvertygat oss om att äkta sångkonst ännu icke försvunnit. Han är en sångare af den bästa skola. Hans baryton är kraftig, omfångsrik och

har den ädlaste klang. Hans föredrag vittnar lika mycket om uppfattning som om smak. Han förstår att på ett mästertligt sätt karakterisera och intränga i hvarje tonsättares väsen.» Ett sådant omdöme i Tysklands metropol är betydelsefullt; det öfverensstämmer ock med minnet af hr Langes konstnärsvksamhet vid vår operascen under de sex år han tillhörde densamma. En erinran härom lemna vi i följande biografiska notiser.

Algot Lange föddes i Kalmar den 17 april 1850. Följande året flyttade

föräldrarna till Stockholm der fadern dog 1857, efterlemnande familjen i små omständigheter. Sonen Algot uppehöll sig dock till en del genom undervisning och tog studentexamen 1869. Följande år aflade han i Upsala preliminärexamen för hofrätten, men saknande medel till studiernas fortsättande tog han anställning vid Svenska teatern i Helsingfors, som då äfven hade en lyrisk repertoar, hvarigenom Lange fick tillfälle att odla sina rika musikaliska anlag och utbilda sin välljudande stämma. Han

användes äfven i det dramatiska facket, hvarigenom hans sceniska talang utvecklades. Då han om våren 1877 lemnade Helsingforsteatern, begaf han sig till Paris, der han under ett år flitigt idkade sångstudier. Han bevestade vid konservatoriet derstädes Mockers lektioner i opera comique och Gots i komedi. För Obin studerade han bl. a. Mefistofeles' parti i Gounods »Faust» och sjöng för konservatorieläraren Bus-sine. Återkommen till Stockholm debuterade Algot Lange å operan i oktober 1878 som *Lothario* i »Mignon» och sedan som *Belamy* i »Villars dragoner» och erhöill engagement från 1 november samma år. Med sin mjuka, vackra baryton, sitt smakfulla föredrag och sin dramatiska talang, understödd af en för scenen särdeles lämplig, smidig och elegant figur, vann han snart publikens stora sympatier, hvarför han efterlemnade ej ringa saknad, då han om hösten

Algot Lange.

1884 öfvergick till kgl. scenen i Köpenhamn. Under sommaren 1882 fortsatte Lange sina studier i Paris och instuderade i London titelrollen i Boïtos »Mefistofeles», som blef hans främsta parti då han återkom till Stockholm. Hans mångsidighet som lyrisk artist intygas af de vidt skilda roller han utfört. Så uppträdde han på Stockholmsoperan såsom *Bombardon* i »Guld-korset», *Almaviva* i »Figaros bröllop», *Basilius* i »Karpathernas ros», *Jacob* i »Joseph i Egypten», *Don Fernando* i »Fidelio», *Charolais* i »Jean från Nivelles», *Germont* i »Den vilseförda», *Don Juan*, *Mefistofeles* i Gounods och Boïtos operor, *Escamillo* i »Carmen», *Nevers* och *S:t Bris* i »Hugenotterna», *Figaro* och *Bazil* i »Barberaren», *Kad-door* i »Konung för en dag», *Biterolf* i »Tannhäuser», *Ström* i »Muntra fruarna», *Peter* i »Nordens stjärna», *Kungen* i »Leonora», *Italianaren* i »Silfverbröllopet». Af andra roller, som hört till hans repertoar kunna nämnas *Bertram* i »Robert», *Landt-grefven* i »Tannhäuser», *Daland* i »Den flygande Holländaren», *Ebn Jahia* i »Jolantha», *Kungen* i »Aida», *Lampans ande* i Hornemanns »Aladdin» m. fl. under hans vistelse i Köpenhamn, der han vid sitt första uppträdande som Don Juan framkallade en verklig bifallsstorm.

Algot Lange ingick 1876 äktenskap med den finska pianisten Ina Forstén, som uppträdt på konserter och äfven gjort sig bekant som lycklig novellist, mest under signaturen Daniel Sten.

Efter afgang från danska operascenen 1895 har hr Lange egnat sig åt sånglärarens kall, såsom förut omnämnts, och såsom sådan gjort sig till målsman för den Müller-Brunowska sångmetoden, som han studerat för danske sångläraren Törslew och Armin i Leipzig, och öfver hvilken metod han 1897 höll föreläsningar i Köpenhamn. Denna har han sedan framställt i den bok »Om sång» han förlidet år utgaf. Om denna bok och den deri framställda sångmetoden innehöll denna tidning ett par uppsatser i förra årgången. Boken är talangfullt skriven och innehåller mycket beaktansvärdt i afseende på sångundervisningen men äfven ett och annat, inför hvilket man står spörjande och undrande. Måhända kommer hr Lange här att muntligen genom föredrag förtydliga sina i boken uttalade åsikter och lärdomar; af mycket intresse skall det emellertid bli att, då han väl kommer in i sin verksamhet som sånglärare härstädes, få se resultaten af en undervisningsmetod, hvaraf han säger sig sjelf ha skördat så stor vinst och hvilken han anser vara den enda rigtiga.

Waldemars-Skatten.

Romantisk opera i fyra akter.

Af A. Klineckowström.

Musiken af Andreas Hallén.

Textinnehåll*.

Då denna operas premiére snart är att förvänta, må här lämnas en kort öfversigt af librettens innehåll. Personförteckningen är följande:

Waldemar Atterdag, Danmarks konung, *Ung-Hans*, rik borgare, *Abbot Klemens*, *Borgmästaren*, *Härolden*, *Olof Eskilson*, ung borgare, *Ebbe Strangesen*, dansk riddare, *Ava*, Ung-Hanses dotter, *Bylgia*, *Unna*, *Dufva*, *Dröfn*, Ägirs döttrar; borgare och bönder, borgarflickor, danskt krigsfolk, vattenandar och sjöjungfrur.

Första akten. Strand på Lilla Karlsö; i fonden hafvet och Stora Karlsö, vid sidorna branta kalkstensklippor med grottor och nedporlande källsprång. Det är månljus natt och man hör dyningens dofva brus. Unna, Dufva och Dröfn sitta utanför grottan, klädda i långa gröna slöjor och långt hängande hår. De tala om hafvets suckande böljor, som »sörja guldets glimmande skatt», hvilken från-röfvats Ägir. »Hvi tager vår fader ej åter sin skatt?» utropade Dufva. Lätt stormades staden (Visby) en kolmörk natt af stigande böljors flod. Hon lyssnar vid grottans mynning och hör »Bylgia nalkas i brusande fart». Vattnet i källsprånget midt emot grottan ökas hastigt och utsänder ett rött sken; klippan delas och Bylgia framträder, klädd i en svart mantel, som hon genast afkastar och då är lika klädd som systrarna. Bylgia berättar för dem om sin »långa farliga färd» till Hel för återvinnande af Ägirs skatt. Af Urda fick hon till svar: »Blott den, som ärft blixtrande Niflungaguld, mäktar den glimmande skatt lösa ur länkande band.» Dyningen tillväxer. Moln fördunkla månen och stormen bryter lös. Bylgia och hennes systrar få nu se en »snäcka som strider mot stormen ute på hafvet.» Skeppet sjunker. Masten, vid hvilken en ensam man hakat sig fast drifts emot stranden. Mannen hvilken är Waldemar, vacklar fram på scenen och faller afsvimnad ned nära grottan. Beträktande honom upptäcka de på hans arm en glänsande ring, hvarvid Bylgia utropar: »Glittrande Niflungaguld! Räddaren redan är här!» och uppmanar systrarna att dölja sig. Hon vill vara »ensam med drotten» och insveper sig åter i manteln. Waldemar sätter sig långsamt upp och ser sig omkring, erinrande sig, att hans skepp sjunkit och att han ensam blifvit räddad. Bylgia träder fram hälsande honom: »Hell Waldemar, Dana-

drott!» Waldemar griper efter svärdsfästet utropande: »Du känner mig! det skall kosta ditt lif.» Bylgia förklarar emellertid att hon ej är af Gutars hatade stam, och Waldemar tager henne nu för en fiskarflicka, sänd af himlen till hans bistånd. »Ur vågen, du räddade Danmarks drott», säger hon, »begär hvad du önskar; ej ringa lön plär gifvas af härskaren på Lejre slott!» Bylgia begär nu ringen på hans arm, men Waldemar förklarar att han ej skilde sig från ringen ens för Visby skatt. Bylgia utropar då: »Så gif mig skatten! — Nordlandens troner och konungariken i köpet jag ger för Visby skatt.» Waldemar springer upp under utropet: »Hvem är du då?» Bylgia afkastar manteln och yppar sig vara Bylgia, »af böljorna boren», derefter sägande till Waldemar: »Du allena kan taga igen hafvets skatt ifrån klostrets män.» Skatten måste återlemnas till Ägir, »eljes» — säger hon — »aldrig du åter från Gutar kommer, o kung!» Waldemar ger henne sin ed på att skatten skall återgifvas. »Hvad vågen egde skall vågen få.» Ägirs döttrar sjunka derefter sakta i djuget.

Andra akten. Öppen plats utanför Ung-Hans gård nära Visby; i fonden synes staden med dess murar och torn. Midt på scenen är en majstång rest och midsommargillet pågår som bäst. Ung-Hans, borgmästaren, abboten, borgare, bönder och munkar sitta vid långa bord utanför Ung-Hans' hus, drickande och språkande. Borgmästaren dicker en skål för »stad och land och kung» samt för värden Ung-Hans, hvarvid abboten äfven uppmanar att tacka himlen för ett lyckligt år. Ung-Hans besvarar skålen. Ava jämte flickor, ynglingar och spelmän inträda. Borgmästaren skämtar med Ava, som brydd drager sig undan vid hans fråga: »Friare har du väl öfvernog?» Under samtalet om den unga mön blickar abboten utåt och utbrister: »Hvem kommer der i fyrsprång hit på skumbestänkta hästen?» Ung-Hans svarar, att det är hans frände, Olof Eskilson, som varit sunnan hän på bygden. »Stortidenden han säkert bär», yttrar borgmästaren, och då Olof nu träder in och välkomstbägaren räcket honom, dricker han alla till med de orden: »Guds fred och seger, redliga Gutar! Död och föder! åt kung Waldemar och hans Jutar!» Han berättar derpå, att Blekingfiskare, som vinddrifvits till Gulland, omtalat att »Daners falske drott», som fått höra talas om Visby skatter, rustat sig till strid och ämnade anfalla deras stad. Borgmästaren förklarar dock att de tryggt kunna bak Visbys murar trotsa Danakonungens list och makt. Folket instämmer, drickande och skränande: »Död åt kung Waldemar och hans Jutar!»

* Den fullständiga textboken utkom förra året och utgör N:o 3 af Chelius' operatexter.

Waldemar inkommer härunder obemärkt, förklädd till vallarman, sägande för sig själv: »För Tjalfes ö vill jag väl ock en välgångsbägar tömma, och när vi träffas än en gång jag svär att ej er hälsning glömma!» Han beder derefter om gästfrihet för »en fattig vallarman» och bjudes välkommen af Ung-Hans. Då borgmästaren vill veta hvarifrån han kommer, svarar han att han farit från Englands ö, men senast från Sjelland, då borgmästaren åter spørjer hvad kung Waldemar gör och får till svar att han rustat en flotta, samlad rundt hans rike. Ung-Hans förklarar: »Vi veta det! Oss Gutar färden gäller!» »Det, stränge herre», säger Waldemar, »är ej godt att veta hvad kungen döler i sitt sinne.» »Må han komma eller ej», svarar borgmästaren, »hans hot skall icke festens glädje störa!» Spelmännen spela upp till dans, och de dansande uppställa sig under Olofs ledning. Abboten frågar hvad de valt för lek. »En dans för dagen, splitterny», svarar Olof, »Kung Waldemarsdanser skall den heta.» De dansande taga i ring med Ava i midten. Ringen är Visby mur och jungfru Ava är St. Karins skatt. »Nu gäller endast att få fatt uti kung Waldemar!» utbrister Olof. Då ingen vill bli Danakungen, träder Waldemar fram sägande: »Skall här bli någon dans utaf, jag får väl bli kung Waldemar!» Borgarne skratta, tye-kande honom just passa bra till Danakung och uppstämmer en kör: »Waldemar med vårt lof — Du får väl ute stå!» etc. etc. Under sången har Waldemar mer och mer närmat sig ringen och bryter hastigt igenom den. Ringen slutas ånyo att hindra honom komma ut med Ava. Ett raskt handgrepp af honom spränger ringen och han skyndar ut med Ava. Alla tycka nu att den starke vallarmannen bättre skulle passa för krigarens gläven och vilja värfva honom för Hansans här, men han säger sig af ett löfte vara bunden att vandra till Hoburgens kappell, dock lofvar han att vara med när slaget mot Juten står på Visby hed, sägande för sig själv: »Den eden tror jag ej skall vålla mig stort besvär att hålla.» Alla gå nu på Ung-Hans uppmaning in i huset att fortsätta festen.

Ava kommer in från sidan efter att hafva smugit sig ut genom bakdörren. Hon tänker endast på vallarmannen, anande att under tiggarens nötta kläder döler sig en stolt kämpe, och hon känner en eld bränna i sitt hjerta. Hon försjunker i drömmier och påträffas så af Waldemar, som äfven dragit sig ur huset. Han frågar hvarför hon öfverlemnats sig åt nattens drömmar i stället för att »glänsa som gillet drottning», då Ava säger sig ej trifvas i festens yra vimmel och frågar hvarför han sjelf lem-

nat gillet. Waldemar svarar att han föga frågar efter laget, allra minst sen han här åter fann »den sol, som tändt den eld, som i mitt inre brann.» Då Ava kallar honom »stolts herre» och han säger att den benämningen ej är gjord för en fattig vallarman, utbrister hon: »I ären ingen vallarman! I dansen såg jag hur den brann, den riddarkedja, som ni bär.» Hon anser honom nu vara en riddare, »sänd till vår räddning». Waldemar bekänner sig då vara en riddare, som kommit att här vinna den vänaste brud, och ber henne blifva hans maka. Hon tvekar dock, kännande liksom hotade en ryslig fara, och skyndar bort. Waldemar följer henne. Man hör nu lutspelet på afstånd och snart inträder åter Ava och Waldemar, talande om sin kärlek till hvarandra. Ava begär under den väntade striden skydd af hans starka arm, och Waldemar svär att vaka öfver henne. Han uppmanar henne nu att »i nödens elfte timma, då rundt kring staden vapen glimma» noga gifva akt på ett tecken, nämligen tre röda eldar på Galgbergets topp. Då hon sett detta skall hon smyga sig med nyckeln till murens södra port och vid gryningsstunden ljudlöst öppna den, då skall, det svär han vid Gud och alla helgon, »förrn dager är ej någon Jute längre finnas kringom ert Visbys tornbekrönta vall!» Efter ett ögonblicks tvekan lofvar hon att blindt lyda honom. Waldemar säger henne farväl, och Ava skyndar in i huset. Han blickar efter henne, sägande: »Var lugn, min fagra mö, jag hålla skall min ed! — Vi träffas nog på annan ort, du fagra nyckel till Visby port!» solen går upp, kyrkklockorna i Visby ljuda på afstånd.

Tredje akten. Torget i Visby med St. Karins klosterkyrka vid ena sidan, för öfrigt omgifvet af höga hus med trappgaflar. Det är daggryning och från muren ljuda hornsignaler till vaktombyte; inifrån kyrkan höres en munkhymn.

Ung-Hans inkommer stridsklädd och åtföljd af beväpnade borgare. Ur ett hus i fonden utträder borgmästaren klädd i svart talar och omgjordad med svärd. Han frågar hvad nytt sports från muren, och Ung-Hans svarar att natten varit lugn. Abboten utkommer från kyrkan och frågar äfven om någon fara hotar från Juten, hvarpå Ung-Hans tröstar honom att man ännu ett dygn kan vara trygg. I detsammå hör man aflägsset vapengny, lur- och trumsignaler. Ung-Hans lyssnar och förklarar att man stormar söder mur. Borgmästaren och han skynda ut och abboten går in i kyrkan att bedja. Stridsdånet växer allt mer.

Ava instörtar i högsta förtviflan, med dräkten i oordning och upplöst hår utropande: »Förbi! Förlorad! Tro-

gen och förrådd. Hvi blef ej mitt öde af Daners hästar trådd att glömskan finna hos de döda.» Stormklockorna börja klämta. »Försent», utropar hon, »Juten är redan inom muren.» Hon talar om huru hon, bedragen af det öfverenskomna tecknet, öppnat porten; en skog af spjut mötte henne, stött åt sidan bestänktes hon af vaktens blod och fördes halft medvetlös bort. Förintad sjunker hon ned på kyrktrappan.

Olof Eskilson och beväpnade borgare inkomma hastigt; deras rustningar och dräkter utvisa att de nyss varit i striden. Olof utropar i det han får se Ava: »Guds död! Förräderskan finner jag här!» Då han anklagar henne för att nu bida sina bundsförvandter, väntande att mottaga den gifna hjälpens lön, reser sig Ava med de orden: »Det är ej sant! Jag var ej fal!» och ber att bli dräpt hellre än att föraktad bära allas hån. Flyende borgare intrusa; en af dem berättar att Ung-Hanse fallit; allt är nu förbi. Olof förbannar Ava, som medvetlös dignar ner på kyrkotrappan. Ebbe Strangesen, följd af krigsknektar, inträder. Allt motstånd finner han nu vara slut. Han befäller att gatorna och hamnen skola besättas, men då krigarne vilja skrida till plundring förklarar han, att kungen måste bestämma härom. Fanfarer bebåda Waldemars ankomst, och scenen fylles småningom af beväpnade. Följd af en härold, riddare, svenner samt krigsknektar inträder Waldemar i full rustning men bärande sammetsbarett; hans praktfulla hjälm bäres af en sven och dannebrogspaneret af riksdrotset Limbek. Han helsar sina riddersmän och bringar dem deras konungs tack. Under hyllningsrop går han fram till den vid kyrktrappan vördnadsfullt väntande Ebbe Strangesen, tackande honom. »Er förutan», säger han, »skulle vi ännu stå här utanföre», hvarpå denne genmäler: »Svårt är ej storma port som öppen står. — Er sjelf I hafven att tacka mest, herre drott.» Ava har härunder vaknat till sans och lyssnar på konungens röst med förundran och fasa. »O Gud! hans röst!» utropar hon, i det hon springer upp, »Ha! hans anlete, hans röst! Förräderska! Förrådd!» Waldemar får nu se Ava, sägande för sig sjelf: »Ha, nyckeln till min nya kassakista!» och yttrar sedan högt till henne. »Väl mött skön Ava! Jag hoppas ni ej tagit illa upp min lilla list», hvarpå han ber henne begära en nåd af honom. Ava svarar stolt: »Med våld du taga kan mitt lif, tyrann! men lif att skänka den som döden vill, din makt, o stolta drott, ej räcker till.» Hon går sakta ut. En riddare träder fram och förklarar att han åtlydt konungens tillsägelse att hitföra allt stadens råd, hvilket nu månde höra hans befallning. Waldemar bjuder att

rådsherrarne genast skola dithöras och går uppåt fonden, der en tron uppstälts under en baldakin. De beväpnade tråda åt sidan, lemnande platsen framför tronen fri.

Borgmästaren i spetsen för råds-herrarne, abboten, Olof Eskilson m. fl. inträda. Han knäfaller för konungen, öfverlemnande honom stadens nycklar, och beder i folkets namn om mildhet och förskoning; abboten framför också en bön för klostrets egendom. Waldemar svarar, att den nåd de begärt endast med offer kan vinnas. Han befäller härolden att högt förkunna hans bud. Härolden träder fram jemte trumpetare, och efter en fanfar förkunnar han: »Skall Visby skonad bli för rof och brand, tre vinfat fyllen strax på torget här med guld och ädla stenar till sin rand.» Gäldas ej skatten till middagstid, blir ej sten på sten kvar af staden. Efter nya fanfarer följer lång tystnad, hvar efter hären uppstämmer hyllningsrop, prisande Waldemars visa dom. Folket klagar att nu är det förbi med Visbys makt och hela landet. De tre faten rullas in och uppställas midt på scenen, män och kvinnor strömma till från alla håll att i faten nedlägga dyrbarheter. Två fat äro snart fyllda till brädden, men det tredje ännu nästan tomt. Waldemar befäller att det skall fyllas, ehuru folket förklarar att intet mera återstår till skattens gäldande. Waldemar hotar då med brand och plundring. Stark rörelse bland folket, under det krigsknektarne hylla Waldemar. Borgmästaren vänder sig till abboten och fordrar att han fyller sista fatet med klosterskatten. Han får annars bära ansvaret för stadens öde. Abboten vägrar och säger sig ej ha rätt att utlemna kyrkans gods. Folket förklarar att klostret är rikt nog att gälda stadens skuld, och Waldemar utropar: »Välän, för skatten hit, och staden jag för plundring vill förskona!» Abboten förbjuder det och lyser i bann en hvar som rör vid kyrkans gods. Alla vika förskräckta tillbaka, men Waldemar ropar: »Tig munk! Gif aflat, vig, begraf, hör bikt, men korsa ej min väg! Soldater, gör er plikt!» Knektarne intränga i kyrkan och komma ut med stora stycken guld samt de båda präktigt lysande karfunklarne; sista fatet är nu fylldt. Abboten har emellertid berättat hur klostret erhållit skatten. En fattig fiskare, belagd med kyrkans bann, erhöi med helgonens hjälp skatten, som han en stormig vinternatt begade, för att med den köpa aflat. Han hotade med förbannelse den som beröfvade klostret skatten. Waldemar svarar abboten: »Hvad fiskarn vann en stormig natt, ej fegt skall droten från sig lemna.» Alla, äfven Ebbe och danskarne, uppmana konungen att afstå från skatten, men förgäfvess. Abboten lyser honom då i bann och går

in i kyrkan. Alla uttrycka sin fasa häröfver, förväntande att »mot hädarens bröst snart hämmande Gud skall ljungelden slunga».

Fjerde akten. I jungfrutornet. Ett fyrkantigt rum af grå kalksten utan möbler; i fonden en dörr och utanför denna en gång med gluggar, genom hvilka solen lyser in i rummet. Bredvid dörren är en hög af sten, ett tråg med murbruk, murslefvar m. m. Rummet belyses af en fackla, fästad i en jernring på väggen. På afstånd hör man klockringning. Från fonden inträda fångknektar och murare jemte Ava i hvit delinkventdräkt samt borgmästaren, abboten, Olof Eskilson, borgare, folk och munkar. De gruppera sig i fonden och vid sidorna af rummet, lemnande Ava i midten.

Borgmästaren vänder sig till Ava, sägande: »Af rådet och folket dömd för landsförräderi och fadermord, förbannad uti himmel och på jord, ditt straff här lid nu, Ava. Se denna mur; begravva skall den dig i sin kalla famn.» Abboten lyser henne tillika i kyrkans bann. Ava finner sin dom förtjent men beder på sina knän att få »dö i luft och ljus». Borgmästaren svarar att det ej står i hans makt att mildra det förelagda straffet. Alla bekräfta detta med orden: »I tornets rund vid klockors ljud, du viges nu till dödens brud», och lemna derefter rummet. Murarne börja nu mura till dörren, som till slut fylles utifrån till dess ej minsta springa kan insläppa något dagsljus. Ava har kastat sig på knä, blickande mot det försvinnande solljuset och bedjande att af nåd få behålla en enda stråle dag. Då den sista försvunnit utbrister hon: »Så öfverger mig Gud!» I en lång monolog återkallar hon minnet af sammanträffandet med Waldemar och de senaste händelserna. Klockringningen fortfar, facklan börjar brinna mattare, hon känner sig kväfvad och nedfaller i brinnande bön. Hon känner ett sällsamt brus för örat. Fonden delar sig och man ser Karlsöns kust med Svarthällarne. Hafvet brusar i vildt uppror och blixtar korsa hvarandra. I vågorna ses kungssnäckan kämpa mot stormen. Seglen äro söndertrasade och fartyget slungas allt närmare mot klippan, träffad af blixten sjunker det i djupet. Ava, som ser detta i en syn, utropar: »Du hört min bön, o Gud! — Förrädaren fått sin lön!» Men då hon ser Waldemar kämpa för att uppnå ön, vaknar hennes kärlek till honom och hon ber till Gud om hans räddning. Hon ser Waldemar lyckligt komma i land och utropande: »Haf tack, o Gud! Nu dör jag nöjd!» segnar hon sakta liflös ned.

Hafvet lägger sig och ur djupet strömmar ett rosigt sken, som utbreder sig öfver böljorna. Molnslöjor, färgade af detta sken utbreder sig öfver scenen. Då molnen småningom

skingrats är scenen förvandlad till *hafsbottnen* med branta klippor, klädda med alger. I fonden de stora hafs-djupens förtonande mörker. I midten synes en större klippa, på hvars krön synes det remnade vraket af kungssnäckan; ur dess inre har skatsten vält fram öfver klippan.

Hafsandar och sjöjungfrur uppstämman en kör, glada öfver det återvunna guldets. Ägirs döttrar tala om skatten som »i Manheims dal endast vållade synder och kval». »Uppe på klippan menedig kung njuter af lifvets leende fröjd», räddad af »den fagras brinnande bön». Lönen de lofvat — »kronorna trenne och konungaringen» — fastän förbruten »bör dock betalas».

Till slut uppstämman vattenandar och sjöjungfrur en kör:

»Allt är förlåtet
Hämnadt begråtet! —
Sonande vatten
Rentvagit skatten, —
Åter den strålar
Fagert som fordom
I oskuldens dar!»

Skatten flamar upp i bländande guldglans och ridån går sakta ned.

FÖLJETONG.

Tjusaren Rossini.

Namnet af stjernan Giacomo Rossini har nära nog redan under tre fjerdedels sekel glänst på tonkonstens himmel, utan att dess ljus upphört att lifva gamla och nya världen; utan att maëstrons melodier — som icke äro musikalisk vetenskap, svårfattlig för den olärde — glömmas eller föråldras. »Barberaren i Sevilla» blifver evigt ung, såsom fogelkvitter, solstrålar, vårvindar och blomdoft. Dessa arior, hvilka borde hafva slitits ut af flere generationer, som hänförda gnotat dem, af alla sorts musikkårer och positiv, bibehålla sin odödliga friskhet och ett behag, som anslår ännu lifligt, såsom då de i seklets första hälft framklingade under Italiens himmel och tolkades af divor, sådana som Pasta, Malibran, Sontag, Julia Grisi.

Rossini dog vid 76 års ålder. Till sitt 26:e år arbetade han; de återstående 50 åren af sin tillvaro njöt han sedan af »dolce far niente».

Under den första lefnadsperioden offrade den store maëstron med samma sprudlande lufsandar åt Amor som åt sänggudinnorna; under den senare perioden utvecklade han hos sig den kulinariska talangen i så hög grad, att han blef en af Europas största artister i — köksvetenskapen. Han skattade högst af alla njutningar ett godt bord, och det fins många anekdoter om gourmanden Rossini, liksom det fins om kvinnotjusaren Rossini många romaner.

Först bland raden af hans väninnor antecknas en högadlig dam från Bologna, en skön grefvinna, som intresserar sig för den lille sångfogeln och rycker honom ur det smålo, der borgerligt trångbröstade föräldrar vilja binda hans växande vingar. Den unge Giacomo vill blifva kompositör, studera musik. Fadern, en fattig bymusikus, tänker exploitera underbarnet och låta honom utföra solosånger framför hotell, restauranter, under balkonger och på allmänna platser. Dertill är annan musikalisk utbildning onödig än öfning att knäppa på en guitarr. Lyckligtvis råkar Giacomo i god tid den vackra grefvinnan, som ser en cherubin i denne lille gatusångare med det lockiga hufvudet och de stora, eldiga ögonen, tillbedjansfullt höjda upp till henne. Hon fäster sig rörd vid det graciösa barnet på öfvergången till yngling. Och redan improviserar han tjugande melodier med öfversvalande liffullhet och behag.

Hon uppmanar honom, gifver honom luft under vingarne och utmärkta lärare, befriar honom från den ambulatoriske faderns påhäng och begär af sin unge skyddsling blott som ersättning, att han skall tillägna *henne* sitt förstlingsverk.

»Komponera en opera», säger hon blåsande upp snillets gnista i hans själ, »och när du haft lysande framgång, skall du komma till mig och uttrycka din tacksamhet.» Det gick efter grefvinns önskan. Inom kort uppfördes på San-Marco-teatern i Venedig »La Cambiale di matrimonio», och publiken framropade med stormande applåder den unge kompositören Giacomo Rossini. Dagen efter sin triumf var han på vägen till Bologna och uppsökte sin beskyddarinna för att kasta sig till hennes fötter under betygande af sina tacksamhetskänslor. All sannolikhet talar för att han blef väl mottagen. Men snillets vingar hos Giacomo hade äfven något af fjärlingsvargarnes natur, och Italien erbjöd ett rikt blomsterfält att fladdra omkring. Den unga maëstron egnade med ståndaktighet sina vördnadsfulla känslor åt beskyddarinnan, men trohet öfverensstämmar icke med fjärlingsnaturen. Han började blifva bortskämd med sköna kvinnors guñst, ej blott i sitt hemland, utan öfverallt, der hans personlighet tjugade, såsom hans musik. Han var vid denna tidpunkt en charmant kavaljer, smält och smidig som söderns palmer, liflig som fångkrut, full af infall, skälmaktig, spirituell, antändande och farlig.

Vår eröfrare framrullade år från år sin äfventyrliga existens under engagementer, alltmer lönande, som förde honom från Venedig till Milano, från Rom till Florens, från Neapel till Paris. En inkarnation af musikens genius omsvärmades hans själ ständigt af nya tonskapelser; han komponerade operor

i diligenser och vetturinos, på kaféer, i danslokaler, mellan två biljardpartier — ja i kök vid ett bordshörn, der han kunde slå sig ned för att uppteckna en aria på notpapperet, under det han öfvervakade tillredelsen af makaroni. I det han arbetade utan minsta ansträngning, gaf han luft åt de tusentals melodier, som surrade kring i hans fantasi som guldglänsande bin i solskenet. Hans rykte växte och växte och på samma gång hans goda tanke om sig sjelf och sin oemotståndlighet. — Och de sköna i alla länder hade visserligen bidragit till att kultivera denna känsla hos den bedårande maëstron, det måste medgifvas. Också tilltog hans inbilskhet i sådan grad, att hans kamrater och så kallade vänner, när de ej kunde vara i hans ställe, togo sin skada igen genom drift och hvarjehanda puts för att förlöjliga honom. De insinuerade, att man godt kunde få honom öfvertygad om att en ny drottning af Saba vore på väg genom öknarne för att tillbjuda honom sin person och sina skatter. Häri skulle han visst icke se någonting otroligt!! Enligt föredöme af hertigen af Alba hade han ju alltid fickorna fulla af billett-doux'er, dem han gerna utbredd för sin omgifnings blickar...

En vacker morgon väcktes han af en livréklädd betjent, som räckte honom på silfverbricka följande biljett:

»En dam, anländ i går från Neapel till Milano, der världens störste maëstro nu vistas, önskar att få göra personlig bekantskap med den, hvars melodier hålla hela världen i förtrollning kring hans person och hans namn. Den resande hoppas i kväll få träffa honom på La Scala, der hon försäkrat sig om logen n:o 9. Här vill hon muntligen säga honom, hvad hon icke nu anförtror åt papperet.»

»Barberarens» kompositör vänder biljetten i sin hand, genomläser den gång på gång, inandas dess doft med välbehag och myser. Stilen är fin och elegant, kuvertet är vapenprydt, papperet som skäraste satin, diskretion i uttrycken... Allt förräder en brefskrifvarinna ur den förnäma världen, som ger vika för oemotståndliga känslor...

»Ännu en eröfring!», suckar med sjelfförgudande trötthet och hemlig förtjusning den, som blifvit kallad Pesaros svan.

Biljetten försvinner i en af de rockfickor, hvilka gömt så många dylika, och i detsamma inträder tenoren David, en af maëstrons favoriter, åt hvilken han anförtror sina förnämsta operors primo-amoroso-rollen. Lika känd för sin sköna röst, sitt ståtliga yttre och sitt spelande glada lynne, var David äfven en oförliknelig humorist. Efter en stunds likgiltigt prat om ditt och datt säger han plötsligt:

»Har du hört nyheten? Franske ambassadörens fru anlände i går till Milano för att höra...»

»Är hon vacker?» afbröt Rossini smäktande.

»Förtjusande! Man talar om hennes passionerade svärmeri för din musik. Också har hennes största omsorg varit att skaffa sig loge på operan till i kväll...»

»Till i kväll? På La Scala?»

»Ja, jag hörde vid biljetluckan hennes lakej i fransyskt livrée begära logen n:o 9 för franske ambassadörens fru.

Rossini spratt till, och hans ögon glänste.

David lemnade honom snart att vagga in sig i drömmar och göra förberedelserna till sin yttre människas förfining.

Perukmakaren tog itu med de rika mörka lockarnes ordnande, kammartjenaren sökte fram den fördelaktigaste dräkten för hans figur; den finast berusande parfymen utvaldes, det utsöktaste studium af halsduksknuten gjordes för spegeln — kort och godt, Giacomo Rossini i fulländadt skick hoppade upp kl. half 8 e. m. i vagnen, som med ilande fart förde honom till La Scala.

Han står för dörren till logen n:o 9... hans puls slår fortare, hans öga brinner... dörren öppnas... Ingen i logen! De sex tomma stolar stå radade der med oklanderlig ordning...

»Det är för tidigt!» mumlar vår hjelte en smula snopen, breder ut sina rockskört och sätter sig ned. »De der eleganta damerna ur stora världen uppenbara sig ju alltid först när balletten börjar eller primadonnan sjunger sin första aria... Det borde jag hafva besinnat.» I sällskap med fem tomma stolar njuter Rossini af första akten... så går ridån ned öfver andra akten, så börjar den tredje. Enslingen i logen n:o 9 rör sig oroligt mellan stolarna, såsom lejonet i buren.

Ah! ändtligen öppnas dörren på glänt... en hand insticker ett hopviket papper... Rossini rycker det till sig och läser:

»Min bäste Maëstro!

Franske ambassadören har anmodat undertecknad att göra sin frus ursäkt för er. Hon är urständsat att infinna sig i kväll på La Scala af följande skäl:

1. är hon icke afrest från Neapel;
2. kommer hon aldrig till Milano, emedan
3. hon alls icke finnes till. Franske ambassadören är enkling sedan tre år tillbaka.

Med utsökt högaktning tecknar
er tillbedjare
Primo Aprile.»

Rossini föll baklänges i en af de tomma stolarna bakom honom och kramade det fördömda papperet konvulsiviskt i handen.

»Första april!... och detta har jag

ej tänkt på!» mumlade han efter en lång medvetlös förstumning, då han hörde skrattsalfvor bakom den half-öppna logedörren. Davids skälmaktiga ansigte glodde på honom genom springan.

Nå väl, maître, var sprattet ej väl utfördt?...» utbrast spefogeln, hållande sig i sidorna i ett öfvormått af munterhet, som syntes Rossini lika obegränsadt som impertinent.

Men Rossini var spirituel som få! — Han tog det partiet att skratta sjelf högst och gladast åt det skämt han varit föremål för, han, den erkände mystifikatören, hvars upptåg öfverhöljt så många andra med åtlöje!

Det är lika fullt konstateradt, att från och med denna första april fick tenoren David sig aldrig mera anförtrödd någon roll i de operor Rossini komponerade.

Från scenen och konsertsalen

Kgl. teatern. Febr. 16 Wagner: *Lohengrin* (Elsa, Ortrud: fru Östberg, frk. Hulting). — 18, 22 Mascagni: *På Sicilien* (Suntuzza: frk. Lindegren; Toriddo, Alfio: hrr Ödmann, Lundqvist och Söderman). Leoncavallo: *Pajazzo*. (Nedda: frk. Hallgren; Canio: hrr Bratbost och Lemon). — 19 Adam: *Konung för en dag*. (Zephoris: herr Lemon). — 20, 24 Boieldieu: *Heita frun på slotet Avenel*. — 23 Donizetti: *Regementets dotter* (Tonio: herr Bratbost). — 25 4:e *Symfonikonserten*. 1 Beethoven: »Coriolanus»-uvertyr; 2 M. Bruch: Violinkonsert, n:o 2, D moll (herr Carl Kihlman); 3 Wagner: Förspel till 3:e akten af »Mästersångarne»; 4 César Franck: Symfoni, D moll. — 26 Donizetti: *Leonora*. — 27 Thomas: *Mignon* (Mignon: frk. Thulin; Meister: herr Lemon).

Vasateatern. Febr. 1—28 Sidney Jones: *Geishan*.

Svenska teatern. Febr. 25—28 *Stor-Klas och Lill-Klas*, sagospel i 7 tablåer af G. af Geijerstam. Musik arr. af Björn Haldén, delvis efter melodier af W. Peterson-Berger.

Musikaliska akademien. Febr. 21 *Musikföreningens* 2:a abonnem.-konsert (52 kons.). 1 Norman: Uvertyr till »Antonius och Klopatri» (1881); 2 Aug. Söderman: »Die Wallfahrt nach Kevlaar», dikt af H. Heine, för barytonsolo, kör och ork. (1867); 3 Grieg: »Ave maria stella» för blandade röster a capella; 4 J. P. E. Hartmann: »I Provence», dikt af Carl Andersen, för kör och ork.; 5 C. W. Gluck: »Alceste», 1:a akten. Bearbetn. af N. W. Gade efter Glucks italienska (1767) och franska (1776) partitur (personerna: Alceste, Ismene, öfverstepresten, en härold, folk). Biträdande solister: fru Edling, frök A. Tengvall, herr C. F. Lundqvist samt kgl. hofkapellet. Dirigent: prof. Fr. Neruda. — 28 *Populär afskedskonsert* af Charles Gregorowitsch. Biträdande: hrr Edvard Fazer, Richard Strandberg.

Vetenskapsakademien. Febr. 27 Soaré af »Delsbo-stintan». (Deklamation, sång och dans.)

Mellan k. teaterns gamla repertoar har mot förra månadens slut inflikats en symfonikonsert som hade ett visst intresse och dirigerades förtjenstfullt af herr Stenhammar. Efter Beethovens sköna uvertyr till »Coriolanus» följde en här ej förut spelad violin-

konsert (n:o 2 D moll) af Max Bruch, utförd af den unge, nu i hofkapellet anstälde violisten Kihlman. Den något enformiga och torra kompositionen står, tycka vi, betydligt efter Bruchs äldre, mycket spelade G moll-konsert men utfördes med talang af herr Kihlman, som ådagalade framstående teknisk färdighet och spelade med ren och vacker ton. Herr K. har i några år varit anställd i Helsingfors och där gjort sig väl känd som solist. Wagnernumret för aftonen — ett sådant hör nu vanligen till symfonikonserterna i vår tid — var taget ur »Mästersångarne» och den genialiska kompositionen framkallade naturligtvis stort bifall, som ej heller slutnumret gick miste om, ett verk, som tydligen röjde att den belgiske, nu aflidne, tonsättaren varit starkt påverkad af Wagner och Berlioz. César Franck visar dock en själfständig karakter som skapande musiker. Symfonien är mättad af kontrapunktisk lärdom och rik på vexlande instrumentala klangeffekter men gör ej intryck af en klart proportionel organisation och högre musikalisk inspiration.

Beträffande de öfriga teatrarne går den ouslitliga »Geishan» fortfarande å Vasateatern inför en aldrig tröttnande publik; »Kristian II» upplefde sista februari 25:te föreställningen, och Svenska teatern synes ha fått en kassapjes i »Stor-Klas och Lill-Klas», om hvars musik vi ännu ej hunnit taga notis. Musikföreningens 2:a säsongs-konsert hade ett mycket omvexlande program, hvars första afdelning var skandinavisk. Normans präktiga, af ett krigs- och ett kärleksmotiv sammansatta uvertyr, inledde konserten. Derpå följde Södermans mästerliga kantat »Vallfarten till Kevlaar» (staden i Rhenprovinsen med den bekanta madonnabilden heter egentligen Kevelaer), ofta sjungen af hr Lundqvist och alltid med oförminskadt bifall. Norge representerades af Grieg med en religiös stilfull kör af mindre originell art och utan något spår af Griegs skaplynne. Danmark företrädde af J. P. E. Hartmann med hans körsång »I Provence» (op. 68, första gången utförd d. 27 febr. 1869 af musikföreningen i Köpenhamn), ett stycke, som genom sin friska melodik och sitt vackra orkesterackompanjemang gjorde det behagligaste intryck, hvarom ock åhörarnes varma bifall vittnade. Glucks klassiska Alceste-musik, 1:sta akten, bildade en värdig afslutning af konserten, helst som såväl kör och solister som orkestern skötte sina uppgifter på bästa sätt. Sällskapet och de biträdande samt dirigenten prof. Neruda fingo också vid konsertens slut mottaga lifliga tacksamhetsbetygelser af publiken. Konungen bevistade konsertens sista afdelning och helsades, i anledning af hans tillfrisknande, med kungssången.

Gregorowitschs afskedskonsert gafs inför rätt talrik publik. Den utmärkte violinvirtuosen lät denna gång höra 1:a satsen af Bruchs D moll-konsert, Legend af Wieniawski, Scherzo af Lalo, Zigeunerweisen af Sarasate, L'Abeille af Schubert, Albumblatt af Wagner-Wilhelmy, Elfentanz af Popper m. m., allt med pianoackompanjemang af hr Fazer.

En ung hr Rich. Strandberg sjöng med vacker och stark baryton Drei Wanderer af Herrmann, Schumanns Nussbaum och Schuberts Erlkönig, af hvilka han lyckades bäst med de båda första. Sångerna ackompanjerades ypperligt af hr Hjalmar Meissner.

Musiknotiser.

Från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. Teatern. Den rådande sjukligheten i hufvudstaden har äfven haft menlig inverkan på operaverksamheten och bl. a. vållat uppskof med »Valdemarsskattens» premiére, som dock torde ega rum vid midten af denna månad.

Musikaliska akademien. K. M:t har beviljat läraren i harmoni vid det under Musikaliska akademiens inseende ställda musikkonservatoriet, förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvist tjänstledighet från befattningen som lärare i harmoni till den 1 september.

En operamatiné gafs af operachefen, kammarherre Burén, i slutet af förra månaden i operans stora foyer. Till denna hade inbjudits damer och herrar ur den högre societeten; äfven konungen, kronprinsen, prins Carl med gemål och prins Eugen öfvervoro densamma. Ändamålet med matinén synes ha varit att presentera en ung engelsk sängerska af hög börd, miss Duncan-Eldée, som vid tillfället sjöng Gavotte af Massenet, aria ur »Dinorah» och en Gavotte française samt med hr Ödmann duo ur »Romeo och Julia» och med hr Forsell duo ur »Barberaren». Dessutom föredrog herr Lundqvist Sverrens sång af Svedbom. Den engelska sängerskan såges vilja uppträda här såsom Julia i Gounods opera, något som hennes börd förhindrar i hemlandet. Hon lär vara såväl till röst som apparation fördelaktigt begåfvad af naturen.

Fröken Lotten Morell, som d. 27 jan. förra året först debuterade å scenen på Eldorado-teatern i Kristiania såsom Marie i »Regementets dotter» med stort bifall, lär snart komma att göra debut på vår operascen såsom Fatima i »Oberon». Fröken M. är dotter af prof. E. Morell härstädes och lät höra sig offentligt för fyra år sedan på en konsert af Filharmoniska sällskapet.

Hr Algot Lange, som i 15 år varit bosatt i Köpenhamn, men nu återflyttat till Stockholm, fick före sin afresa från den danska hufvudstaden mottaga en både dyrbar och vacker minnesgåfva. Den bestod af en nära $\frac{1}{2}$ aln hög silfverbägare med inskrift: »Fra danske Venner» och prydd med två medaljonger, framställande hr Lange som Don Juan och Escamillo. I bägaren låg en penningssumma af 1,000 kronor eller derutöfver i guld.

Musikhistoriska föreläsningar af d:r Karl Valentin, en ny serie af 6 sådana, närmast afsedda för eleverna vid Rich. Anderssons musikskola, togo sin början i K. F. U. M:s lokal d. 24 febr. och handlade om klaveret med dess olika arter »Clavicord» och »Clavecin», samt deras första mestare i England. Föreläsaren beskref instrumentens byggnad och talade om tonsättarne för dem, Bird, Bull, Gibbons, Purcell, Arne m. fl. Lärarinnor vid Anderssons musikskola spelade stycken af dessa dels på klaver, dels på en flygel.

En invigningsfest gafs d. 28 febr. med anledning af det välkända pianoetablissemmentet Aug. Hoffman & Comp:s inflyttning i en ny, ståtlig utställningslokal vid Lästmakaregatan. Fru N. Hoffman hade i denna anordnat en soaré, hvartill utfärdats bortåt ett hundratal inbjudningar. Bland de närvarande märktes kammarherre Burén, grefve Hallwyl, öfverdirektören Hahr, den tyska pianisten fröken Wieck, professor J. Lindberg m. fl. samt ett stort antal tonkonstnärer. Sångnummer utfördes af fruarna Sterzel, Pyk och Malmberg samt af hr Forsell; fröken Zetterberg deklamerade Bergliot med Griegs musik, och hrr Kihlman och Bach utförde instrumentalsoli samt med fröken S. Pettersson första satsen af en pianotrio af Brahms, hvarjente fröken Ulf sax utförde ackompanjemang. Fröken H. Widmark fram-sade lyckade verser och efter det förfriskningar kringbjudits, afslöts festen med en animerad bal.

Musikföredrag var d. 20 febr. af hr Rich. Andersson föranstaltadt i K. F. U. M:s lokal, hvarvid en uppvisning egde rum med yngre elever. som ådagalade för sina år rätt vackra framsteg.

Svenska musikartister i utlandet. I Berlin ha två svenska, qvinnliga pianister konserterat under senare hälften af förra månaden, nemligen fröknarna Astri Andersen och Agda Lysell, båda med god framgång. — Operasångaren Herman Brag, som under engagemmentet vid Dresden-operan blifvit mycket använd, har nyligen vunnit stort bifall såsom lorden i »Fra Diavolo».

Teater- och musikklubbens 1:a musik-afton egde rum den 23 febr. i Landtbruksakademiens stora sal inför klubbmedlemmar och inbjudna vänner, hvilka funno sig mycket intresserade af aftonens prestationer.

Från våra grannland.

Kristiania. Febr. 15—28. Kristiania teater har endast haft dramatisk repertoar under sista hälften affebruari. Eldorado-teatern har ensam fått representera den sceniska musiken med »Tiggarestudenten», »Jorden rundt», »Fru Potifar», »Flagermusen» och slutligen, ett steg högre, med »Martha». — D. 18 febr. gaf den framstående pianisten *Martin Knutzen* en konsert, å hvilken han med orkester utförde Saint-Saëns' pianokonsert i C moll, op. 44 och Chopins i E moll. Han biträdades af fru Otilia Kaurin med romanssång. En vecka senare gaf han en ny konsert. Den 19 febr. gaf *Ch. Gregorowitsch* afskedskonsert härstädes, biträdd af pianisten Fazer. En *Oselio-Björnson*-afton med sång och deklamation samt orkestermusik till förmån för »pressens pensionsfond» egde den 21 febr. rum å Eldorado-teatern.

Helsingfors. Febr. 13—24. Å härvarande teater ha musikpjeser under denna tid endast gifvits å Folkteatern (i studenthuset), som fortfarit med »Nerkingarne», och Alexanders-teatern der italienska operasällskapet uppfört »Gioconda», »Hugenotterna», »Romeo och Julia», »Faust», »Martha», »Bohémelief», »Traviata» samt »Pajazzo» och »Cavalleria». Den 21 febr. gafs i universitetets solennitetssal, den förnämsta konsertlokalen härstädes, en pianokonsert af *J. Slavinsky*, som bl. a. spelade Beethovens sonat op. 81 och Liszts Rhapsodie n:o 12, flere saker af Schumann och Chopin samt Rubinstein. Dagen derpå konserterade i samma lokal den bekante pianisten och kompositören, k. k. österrikiske kammarvirtuosen, *Xaver Scharwenka* (i Stockholm 1883 tills. med Sauret). Han spelade vid detta tillfälle sin första pianokonsert i B moll, op. 32 samt sin nya pianokonsert (n:o 3) op. 80, förspel till hans opera »Mataswintha» och dessutom Chopins Andante och Polonaise op. 22. Några dagar senare gaf han ånyo en konsert. — *Filharmoniska sällskapet* gaf den 23 febr. konsert med följande program: 1 Berlioz: uvertyr till »Le Corsaire»; 2 Schumann: pianokonsert; 3 Dvorak: Symfoni n:o 5, E moll. Sällskapet biträdades af pianovirtuosen S. de Jakimowsky och gaf en folkkonsert några dagar derefter. I början af mars väntas Henri Marteau hit att konserterat.

Köpenhamn. Febr. 15—28. Kgl. teaterns spellista denna tid har af musikpjeser upptagit »Dyveke», »Carmen», »En midsommarnattsdröm» och »Faust» samt vådevillballeten »Lifjägarna på Amager» — Den 22 febr. Gades födelsedag, gafs af föreningen *Niels Gades Minde* en konsert med biträde af pianisterna fru Agnes Adler och

fröken Johanne Stockmarr, sångerskorna Ida Möller och Krarup-Hansen, operasångarne Simonsen och Corn. Petersen, kapellmusik Ax. Gade, kapellm. Fr. Rung och Cæcilia-föreningens mindre damkör samt kgl. kapelllets stråkorkester. Programmet upptog endast kompositioner af Gade. Den 17 gaf *Studentersangforeningen* konsert. Under sista veckan af febr. gafs en konsert af konsertsångerskan *Kristine Lindemann* och en populär *Magnus-Malkine*-konsert af Ingeborg Magnus-Malkine, Gerda Magnus samt Jaques och Joseph Malkine. Å en Palä-konsert under Joach Andersens direktion har bl. a. utförts Uvertyren till Siegfried Wagners nya opera »Der Bärenhäuter». Man fick samma afton höra Beethovens Cdur-symfoni och barytonsång af herr C. de Lichtenberg. »Konsert-Paläet vid Bredgade kan i år fira sin tioåriga existens. Såsom sådant invigdes nämligen detta — förut »Schimmelmanska Paläet» — den 2 nov. 1889 med en stor musikfest och supé i närvaro af kronprinsparet och Köpenhamns musikaliska storheter m. fl.

Från andra land.

Richard Wagners dödsdag, den 13 febr., högtidlighölls på Nya teatern i Prag med en föreställning af »Mästersångarne», som gafs till förmån för fonden till uppresande af mästarens staty i Berlin och som gaf en nettobehållning af öfver 1,500 mark.

I Bruxelles firades den med en af Mottl anförd konsert, hvarvid utfördes Wagners Weber-sorgmarsch, den stora kärleksscenen ur »Tristan och Isolde», 3:e akten af »Götterdämmerung» och »Lohengrin»-förspelet. Publikken var hänryckt och applåderade starkt fru Mottl och hr Grüning, som utförde hufvudpartierna.

Paristeatrarnes inkomster 1898 visa ett starkt nedgående mot 1897. Stora Operan hade sålunda 283,000, Théâtre Français 142,000 och Renaissance-teatern 520,494 francs mindre än föregående år. Till ersättning hade Porte-Saint-Martinteatern en stigning från 760,000 till 2 millioner francs, detta hufvudsakligast på grund af den utomordentliga framgång som »Cyrano de Bergerac» rönt.

August Enna har samtidigt inlemnat sin nykomponerade opera »Den sista Lamia» till k. teatrarne i Köpenhamn och Antwerpen.

Wagners »Tristan och Isolde» uppfördes nyligen å Lyceumteatern i London af Carl Rosas operasällskap under ledning af den skotske tonsättaren Hamish Mac Cunn för första gången med engelsk text.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn,
öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-
band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk,
gående i lagom hastighet och utan hopp
från det lättare till det svårare. Torde
vara den bästa pianoskola vi hittills haft
i Sverige. En ytterligare förtjänst hos
det verkligen vackra arbetet är att bear-
betaren förmått göra det så alltigenom
svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Vacker musik till godt pris.

SVENSK MUSIKTIDNINGS Musikalalbum XI

Pris 1 krona

fins till salu å Expeditionen, Kungstensgatan
56, 3 tr., samt i bok- och musikhandeln.

Innehåll: för piano: **Beethoven: Kontra-
dans; J. Schulhoff: Confidence; J. Ad.
Hägg: Albumblätter: Impromptu. Lied an...;**
**Alb. Lindstrand: Minne af Rob. Schu-
mann: Sång med piano; A. M. Myrberg:
Svärmeri (a—d).**

Festmarsch

för piano af **Gustaf Hägg.**

Denna vackra och ståtliga marsch
finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga å
50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 19:de årgången. — För hvarje musikaliskt hem,

utgifves 1899 efter samma plan som förut, innehållande *populär läs-
ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musik-
bilaga*. Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom
juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lös-
nummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expeditionen, Kung-
stensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidnings-
kontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.*

**OBS! Porträtter i N:o 1: Adolf Lindblad, Carolina Östberg, N:o 2: Adelina
Patti, Joh. Mazèr, N:o 3: Ch. Gregorowitsch, N:o 4: Davida Afzelius.**

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelhar-
monier af de bästa svenska och ut-
ländska fabriker i största lager till
billigaste priser under fullkomligt an-
svar för instrumentens bestånd.

**Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners
och Rönisehs** världsberömda
Flyglar och Pianinos.

Lennart Lundberg

Pianolärare.

Banérgatan 23, 3 tr., gården.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga,
erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å
expeditionen.

FRANKEL & C:os

Pianofabrik,

Drottningg.

38.

Förstklassigt fabrikat. Prisbelönt med
högsta pris. Låga fabrikspris. Begagnade
tagas i utbyte.

* * DANS-MUSIK * *

på piano, äfven vid mindre danstillställningar,
utföres af undertecknad, som deri eger mång-
årig vana och erkänd skicklighet.

Order mottagas här hos hrr musikhandlare
eller i min bostad, 53 Drottninggatan, 1 tr.
ö. g. t. h. (fru Claëssons pensionat).

Allm. Telefon 102 25.

Refereus: Hofmusikhandlaren Lundquist.

Danskomponisten **Henning R. Wejdling.**

Musiknyhet.

På B. Schotts Söhne i Mainz förlag
har utkommit:

Lindstrand, Alb., 2 Morceaux de
Salon

Op. 7 N:o 1 Valse Gracieuse.
» » 2 Barcarolle.

Pris å 1: 50.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2
kronor hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan
n:o 54.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen

första

pris, in- och
utrikes.

Beqväma
afbetalnings-
vilkor.

Talrika vitsord

från framstående musici

och konstnärer, bl. a. från

Alfred Relsnauer, Professor

Frans Neruda, Alfred Grünfeld,

Moritz Rosenthal, Prof. Franz

Mannstädt, Dir. Aug. Körling,

Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru

Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass samt

Kungl. Musikaliska Akademien och Göteborgs

mera framstående musici och musiklärarinnor.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste
uppfinningar och
förbättringar till-
lämpas, äro af
våra förmästa
orgelkännare så-
väl i Stockholm
som i landsorten
enhälligt vitsor-
dade för att vara
de bästa i nor-
den tillverkade.
Prisbelönta i Kö-
penhamn 1888

(eada pris med medalj), i Norrköping 1889,
i Helsingborg 1890 (första pris). Pris-
kuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Kontor och utställning i Stockholm.

Mästersamuelsgatan 24.

Innehåll: Algot Lange (med porträtt).
— Waldemars-Skatten, romantisk opera i fyra
akter af A. Klinckowström. Musiken af An-
dreas Hallén. Textinnehåll. — Följetong:
Tjusaren Rossini. — Från scenen och kon-
sertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden
och landsorten, från våra grannland, från an-
dra land. — Annonser.